

Factors Effecting in Class Attendance Behavior among Students in Faculty of Veterinary Science, Mahidol University

Panwad Preeyanont* Nongluk Prabyai

Faculty of Veterinary Science, Mahidol University, Phutthamonthon 4Rd., Salaya, Phutthamonthon, Nakorn-pathom, Thailand 73170

*corresponding author, E-mail address: tepre@mahidol.ac.th

Abstract

The purposes of this study were 1) to study the class attendance behavior, achievement motivation, the realization to the importance of class attendance and the instructor quality among students in Faculty of Veterinary Science, Mahidol University 2) to compare the class attendance behavior according to sex, year, GPAX, accommodation, activity participation 3) to study the factors influence to classed attendance behavior among students in Faculty of Veterinary Science, Mahidol University. The samples were 152 students in Faculty of Veterinary Science, Mahidol University. The questionnaire constructed by the researcher. The data were analyzed by mean of percentage, mean, standard deviation, One Sample T-test, One Way ANOVA and the Stepwise Multiple Regression Analysis

1) The percentage of class attendance behavior, the realization to the importance of the class attendance and the instructor quality were at a high level, as for the achievement motivation was as a moderate level.

2) There was a significant difference between the sample's class attendance behavior towards sex at a statistical level of 0.05.

3) The instructor quality predicted the class attendance behavior at a percentage of 4.10, with a statistical significant level at 0.01.

Keywords: class attendance, achievement motivation, the realization to the importance of class attendance, instructor quality

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ปานวาด ปรียานนท์* นงคัลักษณ์ ปราบใหญ่

คณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ถนนพุทธมณฑลสาย 4
ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
*ผู้รับผิดชอบบทความ E-mail address: tepre@mahidol.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) พฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน คุณลักษณะของผู้สอน 2) เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน จำแนกตาม เพศ ชั้นปี คณะแผนกเรียนที่ศึกษา การเข้าร่วมกิจกรรมของคณะ/วิทยาลัย 3) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้นปีที่ 1-6 จำนวน 152 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของประชากร (T-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression)

ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน และคุณลักษณะของผู้สอน อยู่ในระดับมาก สำหรับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง พฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน เมื่อจำแนกตามเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 และคุณลักษณะของผู้สอนสามารถทำนายพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลได้ร้อยละ 4.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ : การเข้าชั้นเรียน, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์, การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน, คุณลักษณะของผู้สอน

บทนำ

การเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญในการส่งเสริมประสิทธิภาพของการเรียนรู้ในการศึกษาทุกระดับ โดยนักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนจะได้รับเนื้อหาที่มาจากคำอธิบายและการสรุปความคิดรวบยอดจากผู้สอนอย่างละเอียด รวมไปถึงทักษะต่างๆ และข้อมูลใหม่ๆ ที่ไม่มีอยู่ในตำราหรือเอกสารประกอบการสอน นอกจากนี้ยังได้มีโอกาสถาม-ตอบ แลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นกับนักศึกษาคนอื่นๆ ในชั้นเรียนอีกด้วย (Sleigh and Ritzer 2001) และการเข้าชั้นเรียนไม่เพียงทำให้นักศึกษาได้รับข้อมูลเพิ่มเติมจากในตำราเท่านั้น แต่ยัง

ทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้จากสื่อรูปแบบต่างๆ และมีโอกาสได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นจากการได้ทดลองทำแบบฝึกหัด ซึ่งจะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Crede' et al. 2010) นอกจากนี้ การที่นักศึกษาเลือกที่จะเข้าชั้นเรียนนั้น มีผลต่อประสิทธิภาพและทัศนคติในการประกอบวิชาชีพ เนื่องจากกิจกรรมต่างๆ ภายในชั้นเรียนนั้นสามารถพัฒนาทัศนคติ พฤติกรรม และการนำความรู้ต่างๆ ไปประยุกต์ใช้ในวิชาชีพได้ รวมทั้งยังเป็นการเสริมสร้างพลังทางบวกในด้านความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาภายในชั้นเรียนเพื่อร่วมกันพัฒนาทักษะ ทัศนคติและพฤติกรรมในวิชาชีพอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

นักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนและมีโอกาสได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในระดับมาก จะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในวิชาชีพของตนและเห็นแก่ประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่านักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนน้อย (Ba et al. 2004) นอกจากนี้ ผลจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนและผลสัมฤทธิ์หรือประสิทธิภาพของการเรียน รวมไปถึงความสามารถในการทำข้อสอบและผลคะแนนที่ได้รับนั้น พบว่าการเข้าชั้นเรียน มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับประสิทธิภาพในการทำข้อสอบของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ นั้นสามารถเพิ่มคะแนนเฉลี่ยในการทำข้อสอบได้ 9.4-18.0% (Chen and Tsui-Fang 2008) และการเข้าชั้นเรียนยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพในด้านการเรียนของนักศึกษา (Yakovlev and Kinney 2008) ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาที่มีพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนสูงมีแนวโน้มที่จะได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนต่ำ (Moore 2006) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัย ก็มีความเชื่อมั่นว่าการเข้าชั้นเรียนมีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จด้านการเรียนของนักศึกษา และยอมรับว่าการขาดเรียนเป็นประจำนั้นเป็นตัวชี้วัดว่า นักศึกษาขาดความสนใจและขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน (Thomas and Highee อ้างถึงใน Moore 2006) ส่วนในด้านของพฤติกรรม การขาดเรียนนั้น หทัยกาญจน์ ผุควัฒน์ (2546) ได้ศึกษาสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียน พบว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ปัญหาส่วนตัว ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านโรงเรียนและปัญหา ด้านสังคม โดยปัญหาส่วนตัวของนักเรียนที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเรียน และปัญหาบุคลิกภาพ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ นักเรียนไม่ได้รับการเอาใจใส่จากบิดามารดา และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ปัญหาด้านโรงเรียนที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ในห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนมากเกินไป ไม่ประทับใจในการสอนของครูและไม่ชอบบรรยากาศของการเรียนการสอน และปัญหา ด้านสังคมของนักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ชอบคบเพื่อนที่ชอบเที่ยวเตร่ ไม่สนใจการเรียน และนักเรียนใช้เวลาส่วนใหญ่ในการดูโทรทัศน์

เนื่องจากสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์เป็นสาขาวิชาในกลุ่มวิชาชีพที่นักศึกษามีความจำเป็นต้องมีความรู้ทางวิชาการ

อย่างถูกต้อง จึงจะสามารถศึกษาต่อในชั้นปีที่สูงขึ้นรวมถึงประกอบวิชาชีพหลังสำเร็จการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการเข้าเรียนในชั้นเรียนสามารถสนับสนุนให้นักศึกษาได้รับความรู้ทางวิชาการและประสบการณ์ทางวิชาชีพเป็นอย่างมาก แต่จากการเก็บรวบรวมสถิติการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นเวลา 3 ปี คือตั้งแต่ปีการศึกษา 2549-2551 พบว่า จำนวนนักศึกษาที่ไม่เข้าเรียนในแต่ละรายวิชามีจำนวนเพิ่มมากขึ้น และค่าเฉลี่ยของจำนวนครั้งที่ขาดเรียนต่อนักศึกษาที่ขาดเรียนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีจำนวนนักศึกษาที่หมดสิทธิ์สอบเนื่องจากการขาดเรียนเกินร้อยละ 20 ของรายวิชาเพิ่มขึ้นด้วย

ดังนั้น การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จะสามารถทำนายได้ว่ามีปัจจัยใดบ้างที่จะสนับสนุนให้นักศึกษาขาดเรียนน้อยลง โดยไม่ต้องใช้ระเบียบการเข้าชั้นเรียนเป็นตัวบังคับพฤติกรรม ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการดำเนินการพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้บรรลุตามแผนกลยุทธ์หลักของคณะฯ ในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพต่อไป

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 สุรางค์ โค้วตระกูล (2541) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นแรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบผลสัมฤทธิ์ตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนเองตั้งไว้

1.2 สถิต วงศ์สุวรรณ (2540) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง พลังที่กระตุ้นให้บุคคลมีแรงจูงใจ มีความพยายาม มีความทะเยอทะยาน มีความมานะบากบั่น ไม่ย่อท้อต่อปัญหาเฉพาะหน้า กล้าเผชิญ ไม่กลัวปัญหาที่ยาก มีความอดทนต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมได้มากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เป็นคนรักมาตรฐาน หรือเพิ่มมาตรฐานของงาน อาจจะทำนายได้ว่าคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มักเป็นคนที่เอาการเอางาน มีความรับผิดชอบสูง ขยัน เรียนเก่ง มีความซื่อสัตย์และชอบการเปลี่ยนแปลง หากการเปลี่ยนแปลงนั้นมีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ทำให้เกิดความสำเร็จ

1.3 กัลยาณี สนธิสุวรรณ (2542) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความต้องการที่ท้าทายให้ประสบความสำเร็จอย่างมีคุณภาพด้วยมาตรฐานสูง ต้องการ

ความเป็นอิสระในการทำงาน ใช้ความพยายามมุ่งมั่นหาวิธีแก้ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นอย่างไม่ย่อท้อ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานที่ตนเองตั้งไว้ มีความพอใจ สบายใจ เมื่อประสบความสำเร็จและรู้สึกผิดหวังเมื่อพบกับความล้มเหลว

กล่าวโดยสรุปว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นตัวผลักดันให้บุคคลเกิดแรงกระตุ้น หรือเกิดความพยายามในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้

2. ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

2.1 Weiner (1972a) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ไว้ดังนี้

2.1.1 ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานได้ดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูงกว่าและชอบเลือกงานสลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2.1.2 ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่าและภูมิใจที่ได้เลือกงานยากมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2.2 Steers (1991) กล่าวว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีลักษณะดังต่อไปนี้

2.2.1 มีความต้องการสูงที่จะเป็นผู้รับผิดชอบในการแก้ปัญหาต่างๆ

2.2.2 มีแนวโน้มที่จะตั้งเป้าหมายที่ระดับยาก ปานกลางและชอบที่จะเสี่ยง

2.2.3 มีความต้องการที่จะทราบผลย้อนกลับจากการทำงานต่างๆ

2.2.4 มีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในงาน

2.3 Gutjrie and Wigfield (2000) ได้สรุปลักษณะของนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

2.3.1 พฤติกรรมที่จะนำไปสู่เป้าหมาย นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นผู้ที่มีการตั้งเป้าหมายของงานไว้อย่างชัดเจน มีความหลากหลายเพื่อที่จะนำไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้และคำนึงถึงความเป็นไปได้ โดยเฉพาะในเรื่องที่นักเรียนมีความสนใจและเห็นความสำคัญของงาน พบมากในนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

2.3.2 การไม่ทอดทิ้งต่ออุปสรรค นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผู้ที่มีความตั้งใจต้องการค้นหาความเป็นจริง การไม่หลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ทำให้เกิด

อุปสรรค เช่น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนนักเรียนที่มีความสนใจในเรื่องที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น พบมากในนักเรียนที่มีสติปัญญาดี และนักเรียนที่พ่อแม่มีการศึกษาค่ำและรวยได้น้อย มากกว่านักเรียนที่พ่อแม่มีการศึกษาสูงและรวยได้สูงกว่า

2.2.3 การต่อสู้และอดทน นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นผู้ที่เชื่อในศักยภาพของตนเอง เมื่อพบกับสิ่งที่ยากต่อการแก้ปัญหาจะทำการรวบรวมแนวทางการแก้ปัญหาตามการรับรู้ของตนเอง โดยเฉพาะนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีการค้นหาจากหนังสือ การอ่านจากแหล่งต่างๆ เพื่อกระตุ้นและสร้างแนวความคิดใหม่นำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างถูกวิธี นอกจากนี้ยังมีกระบวนการคิดอย่างเป็นลำดับขั้นตอน เหมาะสมกับสถานการณ์

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้

มากูน (Magoon) (อ้างถึงใน ปานวาด ปริยานนท์ 2548) กล่าวว่า การรับรู้ เป็นกระบวนการซึ่งสมองตีความหรือแปลความหมายของข้อมูลที่ได้จากการสัมผัสของร่างกายกับสิ่งเร้าหรือสิ่งแวดล้อม ทำให้เราทราบว่าสิ่งเร้าหรือสิ่งแวดล้อมที่เราสัมผัสนั้นคืออะไร มีความหมายอย่างไร มีลักษณะอย่างไร และการที่เราจะรับรู้สิ่งเร้าที่เข้ามาสัมผัสได้นั้น จะต้องอาศัยประสบการณ์เดิมเป็นเครื่องช่วยในการตีความหมายหรือแปลความ จากความหมายของการรับรู้สามารถสรุปได้ว่า การรับรู้เป็นกระบวนการทางความคิดและจิตใจของมนุษย์ ที่แสดงออกถึงความรู้สึก ความคิด ความเข้าใจ และความตระหนักต่อสิ่งเร้าหรือปัจจัยแวดล้อมที่ผ่านเข้ามาทางประสาทสัมผัสทางใดทางหนึ่งหรือหลายๆ ทาง จะมีการแปลความหมายหรือตีความจากสิ่งเร้าเหล่านั้น ซึ่งการตีความหรือแปลความหมายนั้นมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ประสบการณ์เดิมเข้ามาร่วมด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หทัยกาญจน์ สุวัฒน์ (2546) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียน พบว่าสาเหตุที่ทำให้หนีเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ปัญหาด้านส่วนตัว ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ปัญหาด้านโรงเรียนและปัญหาด้านสังคม โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ปัญหาส่วนตัวของนักเรียนที่ทำให้หนีเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการเรียน

และปัญหาบุคลิกภาพ

1.2 ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียนได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวค่านักเรียนไม่ได้รับการเอาใจใส่จากบิดามารดา และได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด

1.3 ปัญหาด้านโรงเรียนที่ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ในห้องเรียนมีจำนวนนักเรียนมากเกินไป ไม่ประทับใจในการสอนของครูและไม่ชอบบรรยากาศของการเรียนการสอน

1.4 ปัญหาด้านสังคมของนักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ชอบคบเพื่อนที่ชอบเที่ยวเตร่ ไม่สนใจการเรียน และนักเรียนใช้เวลาส่วนใหญ่ในการดูโทรทัศน์

2. ธัญญาภรณ์ สมบูรณ์ (2548) ศึกษาลักษณะของครูที่ดีตามความคิดเห็นของนักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความสำคัญเกี่ยวกับคุณลักษณะของครูที่ดีในด้านคุณธรรม จริยธรรมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ด้านวิชาชีพ และด้านบุคลิกภาพ ตามลำดับ

3. Friedel, Marachi and Midgley (2002) ศึกษาพบว่า พฤติกรรมด้านการเรียนของนักศึกษาในช่วงวัยรุ่นนั้น ขึ้นอยู่กับการรับรู้ถึงแรงจูงใจในความสำเร็จและการรับรู้ถึงพฤติกรรมของผู้สอนว่าพร้อมให้การสนับสนุนและมีความกระตือรือร้นในการสอน

4. Sleigh and Ritzer (2001) สำนวจความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี 200 คน พบว่ามีเพียง 8% เท่านั้นที่มีความเห็นว่า การอ่านเอกสารประกอบการสอนโดยไม่ต้องเข้าชั้นเรียนนั้น จะได้รับความรู้และเนื้อหาต่างๆ เทียบเท่ากับการเข้าชั้นเรียนและได้จดบันทึกการบรรยายของผู้สอนด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการยืนยันว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยอมรับและมีการรับรู้ว่าการเข้าชั้นเรียนมีความสัมพันธ์ต่อความรู้และคะแนนที่ได้รับ

5. Crede', Roch and Kieszynka (2010) ศึกษาพบว่า การเข้าชั้นเรียนเป็นปัจจัยทำนายถึงผลคะแนนที่ดีที่สุด กล่าวคือ การเข้าชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่จะได้รับหลังการสอบ จึงสามารถสรุปได้ว่า คะแนนเฉลี่ยในระดับมหาวิทยาลัยสามารถทำให้เพิ่มขึ้นได้ด้วยการเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ

6. Clump, Bauer and Alex (2003) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับแรงจูงใจ

ใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7. Darling-Hammond (1999) ศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านคุณภาพของผู้สอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากกว่าขนาดห้องเรียน และยังศึกษาพบว่า คุณวุฒิทางการศึกษาของผู้สอนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

8. Moore (2006) ศึกษาทัศนคติของนักเรียน ต่อประโยชน์ของการเข้าชั้นเรียน ผลการศึกษาพบว่าอัตราการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความเชื่อมั่นว่าจะสามารถเพิ่มคะแนนสอบได้ โดยนักศึกษาล้วนใหญ่เชื่อว่า

8.1 จะสามารถทำคะแนนได้ดีขึ้นหากเข้าชั้นเรียนครบทุกครั้ง

8.2 ได้รับหน่วยกิตครบถ้วนเมื่อเข้าเรียนครบ

8.3 หากจำเป็นต้องขาดเรียน จะต้องอ่านตำราหรือเอกสารจดคำบรรยายจากเพื่อนนักศึกษาเพิ่มขึ้น

8.4 นักศึกษาที่มีพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนสูงจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนต่ำ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการเสนอโครงการเพื่อขอรับการพิจารณารับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคนของมหาวิทยาลัยมหิดล และได้รับการพิจารณารับรองโครงการดังกล่าว รหัสโครงการเลขที่ MU-IRB 2009/190.0308 หนังสือรับรองโครงการวิจัยเลขที่ 2009/183.2008 วันที่รับรอง 20 สิงหาคม 2552 วันสิ้นสุดการรับรอง 19 สิงหาคม 2553 และได้รับการต่ออายุหนังสือรับรองโครงการจนถึงวันที่ 19 กรกฎาคม 2554 ตามหนังสือรับรองโครงการเลข MU-IRB 2010/221.2007 ในการดำเนินการวิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 1-6 ในปีการศึกษา 2552 จำนวน 250 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 152 คน และทำการสุ่มด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรที่ใช้ศึกษา มีดังต่อไปนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะแผนกเฉลี่ยสะสม ที่พักอาศัย การเข้าร่วมกิจกรรมของคณะ/มหาวิทยาลัย และจำนวนการขาดเรียน

2.1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1.3 การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน

2.1.4 คุณลักษณะของผู้สอน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 5 ส่วน

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยได้รับอนุญาตจากคณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตามความสมัครใจของผู้ตอบแบบสอบถาม และนำมาคิดคะแนนและวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows (Statistical Package for Social Science) Version 17 มีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล โดยการแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ยและร้อยละ

5.2 วิเคราะห์ค่าระดับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน คุณลักษณะของผู้สอนและพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน โดยใช้สถิติพรรณนา การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรม การเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มีเพศ ชั้นปี คณะแผนกเฉลี่ยสะสม ที่พักอาศัย การเข้าร่วมกิจกรรม และจำนวนการขาดเรียนแตกต่างกัน โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของประชากร (T-Test) และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และหาความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffé

5.4 วิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน และคุณลักษณะของผู้สอน โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของการนำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 152 ชุด มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 67.7 ส่วนเพศชายมีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 ในด้านชั้นปีที่ศึกษาส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในชั้นปีที่ 1 จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 24.3 รองลงมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 ถัดมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4 ถัดมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 5 จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 และชั้นปีที่ 6 มีนักศึกษาตอบแบบสอบถามน้อยที่สุดคือชั้นปีที่ 6 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 ในด้านคะแนนเฉลี่ยสะสมส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.50-2.99 จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9 รองลงมาคือคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ระหว่าง 2.00-2.49 จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 25.7 ด้านที่พักอาศัยในระหว่างศึกษาพบว่าส่วนใหญ่พักอาศัยในหอพักของมหาวิทยาลัย จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 รองลงมาพักอาศัยในหอพักนอกมหาวิทยาลัย จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 33.6 ในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมของคณะ/สถาบัน พบว่าส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 84.4 และที่ไม่เข้าร่วมมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 15.2 ในด้านความถี่ของการเข้าร่วมกิจกรรม พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมเกือบทุกครั้งที่มีการจัดกิจกรรม จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 45.4 รองลงมาคือ เข้าร่วมนานๆ ครั้ง จำนวน 48 คน

คิดเป็นร้อยละ 31.6 ในด้านความถี่ของการขาดเรียน พบว่าส่วนใหญ่ไม่เคยขาดเรียนเลย จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 รองลงมาคือขาดเรียนน้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 36.2

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ค่าระดับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน คุณลักษณะผู้สอนและพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียน โดยใช้สถิติพรรณนา การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า นักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลมีพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียน การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียนและด้านคุณลักษณะของผู้สอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.37, \bar{x} = 3.83, \bar{x} = 3.84$ ตามลำดับ) ส่วนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.46$)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยจำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม ที่พักอาศัย การเป็นสมาชิกชมรม ความถี่ของการเข้าร่วมกิจกรรมและความถี่ของการขาดเรียน

3.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มีเพศและการเข้าร่วมกิจกรรมของคณะ/สถาบันแตกต่างกัน โดยการใช้วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของประชากร (T-Test) พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยด้านพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนสูงกว่าเพศชาย ($\bar{x} = 4.5000$) และนักศึกษาที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมของคณะ/สถาบันแตกต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน

3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มี ชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม ที่พักอาศัย ความถี่ของการเข้าร่วมกิจกรรมและสถิติการขาดเรียนแตกต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีที่ศึกษา เกรดเฉลี่ยสะสม ที่พักอาศัย ความถี่ของการเข้าร่วมกิจกรรมแตกต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาที่มีสถิติการขาดเรียนแตกต่างกันมีพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (Scheffe's test) พบว่าคู่ที่แตกต่าง คือ นักศึกษาที่ไม่เคยขาดเรียน

เลยกับนักศึกษาที่ขาดเรียน 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่ไม่เคยขาดเรียนเลยมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ขาดเรียน 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ ($\bar{x} = 4.5986$) ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน คุณลักษณะของผู้สอน ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression)

4.1 การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียน คุณลักษณะของผู้สอน และพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม พบว่า พฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะของผู้สอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.218$) ในด้านความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระด้วยกันเอง พบว่า การรับรู้ความสำคัญของการเข้าชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะของผู้สอนในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($r = 0.264$)

4.2 การวิเคราะห์ตัวแปรที่ได้รับคัดเลือกเข้าสู่สมการ การทำนายพฤติกรรมกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยวิธีการถดถอยพหุคูณตามลำดับตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ตัวแปรที่ได้รับคัดเลือกเข้าสู่สมการการทำนายพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ลำดับที่ของตัวแปร ที่ได้รับการคัดเลือก	R	R ²	Adj R ²	R ² Change	b	Beta	t	Sig.
คุณลักษณะของผู้สอน (X ₃)	0.218	0.047	0.041	0.047	0.178	0.218	2.730***	0.007
Constant (a) = 3.686		S.E. = 0.257			F = 14.369***			

จากตารางที่ 1 พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้แก่ คุณลักษณะของผู้สอน (X₃) โดยสามารถทำนายพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนได้ร้อยละ 4.10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะของผู้สอนสามารถทำนายพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลได้ร้อยละ 4.1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่น สอดคล้องกับ Sleight และ Ritzer (2002) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการตัดสินใจที่จะเข้าหรือไม่เข้าชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ของคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น ชิคาโก โดยใช้การ Focus Group ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะของผู้สอนมีผลต่อการตัดสินใจเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา ซึ่งในด้านคุณลักษณะของผู้สอนที่ส่งผลให้นักศึกษาดังกล่าวตัดสินใจเข้าชั้นเรียนนั้นพบว่า มีคุณลักษณะดังนี้ 1) ผู้สอนที่ไม่แจกเอกสารประกอบการสอนล่วงหน้า 2) ผู้สอนที่อธิบายเนื้อหาหรือข้อมูลใหม่ๆ นอกเหนือจากตำราและเอกสารประกอบการสอน และ 3) ผู้สอนที่มักพูดถึงการนำเนื้อหาที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาได้จริง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Rocca (2004) ซึ่งศึกษาพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาต่อพฤติกรรมของผู้สอน ผลการศึกษาพบว่า การสื่อสารอย่างชัดเจนของผู้สอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา ในขณะที่การแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ก้าวร้าว รุนแรงของผู้สอนมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา จากการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมของผู้สอนสามารถเพิ่มพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาได้ โดยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการสื่อสารกับผู้เรียน และ Fjortoft (2005) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนของ

นักศึกษาโดยวิธีการ Focus Group ผลจากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมของผู้สอนและการจัดตารางสอบมีผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผู้สอนที่ให้ความรู้ใหม่ๆ นอกเหนือจากที่มีอยู่ในเอกสารประกอบการสอน และผู้สอนที่เชื่อมโยงเนื้อหาในการเรียนไปสู่การแก้ปัญหาได้ในชีวิตจริงมีผลต่อการสนับสนุนพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา และปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษาไม่เข้าเรียนคือ การมีชั่วโมงเรียนอยู่ก่อนหรือหลังการสอบในรายวิชาอื่นๆ และการมีช่วงเวลาพักก่อนถึงชั่วโมงเรียนมากกว่า 2 ชั่วโมงขึ้นไป สอดคล้องกับการศึกษาของ Devadoss และ Foltz (1996) ที่ได้ศึกษาสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาไม่เข้าชั้นเรียน พบว่า บรรยากาศในชั้นเรียนที่ทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกอึดอัด ไม่สบายใจ และบุคลิกภาพของผู้สอนที่หงุดหงิด ฉุนเฉียวง่าย ส่งผลให้นักศึกษาเลือกที่จะไม่เข้าชั้นเรียน โดยในบางส่วนที่จะสามารถเพิ่มพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาได้คือ ผู้สอนมีรูปแบบการสอนที่ดึงดูดใจ มีการใช้สื่อการสอนที่เหมาะสม ซึ่งจากการศึกษาพบว่าคุณสมบัติของผู้สอนที่เป็นที่ต้องการของผู้เรียนนั้นมีหลากหลายรูปแบบ เช่น วิเรื่องรอง รัตนาวิไลสกุล (2545) ได้ศึกษาคุณลักษณะของครูพึงประสงค์ของนักศึกษาและอาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการอาจารย์ที่มีคุณลักษณะเป็นผู้มีความยุติธรรม และมีเหตุผล ใฝ่หาความรู้ใหม่ๆ มีเทคนิคการสอนที่กระตุ้นให้นักศึกษาอยากเรียน รับฟังความคิดเห็นของนักศึกษา สามารถให้คำปรึกษา นักศึกษาได้ทุกเรื่อง มีการพัฒนาการสอนอย่างสม่ำเสมอ ใช้ภาษาหรือคำพูดในการสอนที่เข้าใจง่าย รักงานสอน มีมนุษยสัมพันธ์ดีและมีความรับผิดชอบ นอกจากนี้ ยังได้ศึกษาคุณลักษณะของครูที่จะทำให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามความคิดเห็นของนักศึกษา ซึ่งนักศึกษากลุ่มใหญ่ให้ความสำคัญกับการเป็นแบบอย่างที่ดีเป็นอันดับแรก รองลงมาคือการมีน้ำใจและเอื้ออาทรต่อศิษย์ การมีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่ใจรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัย

การปลูกฝังค่านิยมที่ดีงามให้ศิษย์ การมีจรรยาบรรณในอาชีพครู การมีพรหมวิหาร 4 การมีวิสัยทัศน์กว้างไกล การปลูกฝังค่านิยมประชาธิปไตยให้แก่ศิษย์ และการสอนที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม นอกจากนี้ Sleigh และ Ritzer (2001) ได้ศึกษาพบว่า ประโยชน์ของการสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าชั้นเรียนด้วยการปรับรูปแบบการเรียนการสอนและปรับคุณลักษณะของผู้สอนนั้นเห็นได้อย่างชัดเจน กล่าวคือนักศึกษามีคะแนนดีขึ้น มีการพัฒนาด้านบุคลิกภาพ ได้รับข้อมูลที่ถูกต้อง ซึ่งการปรับเปลี่ยนรูปแบบวิธีการจัดการเรียนการสอน รวมไปถึงคุณสมบัติของผู้สอนที่เป็นการสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าชั้นเรียน มีดังนี้

1. ใช้สื่อการสอนที่หลากหลายและมีความเหมาะสม เช่น การอภิปรายกลุ่ม การฉายวิดีโอ การเชิญอาจารย์พิเศษ รวมไปถึงการใช้เวลาในชั้นเรียนอย่างคุ้มค่า
2. หลีกเลี่ยงการมอบหมายงานหรือการอ่านตำราที่ซ้ำๆ
3. การจัดการเรียนการสอนที่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาให้เข้ากับประสบการณ์ตรงของนักศึกษาเป็นการชักนำให้นักศึกษาต้องการเข้าชั้นเรียนมากขึ้น
4. สร้างกิจกรรมที่สนับสนุนให้นักศึกษามีส่วนร่วมในชั้นเรียน

นอกจากนี้บรรยากาศในชั้นเรียนก็มีส่วนช่วยให้นักศึกษาต้องการเข้าชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น โดยการทำให้นักศึกษารู้สึกมีความสุขและมีคุณค่า ซึ่งผู้สอนสามารถทำได้โดย

1. ให้เกียรติ และเคารพซึ่งกันและกันแม้ว่าจะมีความเห็นที่แตกต่างกัน
2. อาจมีรางวัลสำหรับนักศึกษาที่เข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยรางวัลนั้นจะต้องปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสมในแต่ละคั้งขึ้น
3. ผู้สอนควรจำชื่อของนักศึกษาให้ได้อย่างเร็วที่สุด การเรียกชื่อนักศึกษานั้นทำให้นักศึกษาเห็นว่าผู้สอนมีความใส่ใจ การที่ผู้สอนแสดงให้เห็นว่ามีความใส่ใจต่อนักศึกษานั้นนับว่าเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่สุด

โดยในด้านของการสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าชั้นเรียน โดยการใช้กฎระเบียบนั้น ควรทำอย่างระมัดระวัง เพราะนักศึกษาอาจมีความรู้สึกว่าถูกบังคับจนเกิดการต่อต้าน การใช้กฎระเบียบนั้น ควรมีการประกาศและทำความเข้าใจอย่างชัดเจน มีการอธิบายเหตุผลที่ต้องตั้งกฎระเบียบดังกล่าว มีการสื่อสารกันอย่างเปิดเผยเป็นผล ให้ความเคารพซึ่งกันและกัน และให้มีการติดตามสถานการณ์การใช้กฎระเบียบอย่างเคร่งครัด

มิเช่นนั้นนักศึกษาจะเกิดความเพิกเฉย เมื่อออกกฎระเบียบมาแล้วไม่มีการบังคับใช้อย่างจริงจัง นอกจากนี้ Thomson, Greer และ Greer (2004) ได้ศึกษาลักษณะของผู้สอนที่นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย มีความเห็นว่าเป็นลักษณะของผู้สอนที่ดี และนักศึกษามีความต้องการจะเข้าเรียน ประกอบด้วย

1. มีความยุติธรรม การที่ผู้สอนทำให้นักศึกษารู้สึกว่าไม่ได้รับความยุติธรรมจะเป็นภาพลักษณ์ในทางลบในมุมมองของผู้เรียนตลอดไป และเป็นการสร้างประสบการณ์ในด้านการศึกษาที่เลวร้ายแก่ผู้เรียน
2. มีทัศนคติในเชิงบวก โดยมีความเชื่อมั่นในความสำเร็จของผู้เรียนตามความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน โดยการมุ่งเน้นไปยังผู้เรียนที่น่ายกย่อง มากกว่าการตำหนิผู้เรียนที่กระทำผิดพลาด
3. มีการเตรียมความพร้อมในการสอน ผู้สอนจะต้องมีการเตรียมมุมมอง แนวคิด ในเรื่องที่สอนโดยผ่านกระบวนการกลั่นกรองมาเรียบร้อยแล้ว สามารถอธิบายและตอบคำถามได้
4. มีการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้วิธีการเรียกชื่อผู้เรียนและสอบถามถึงความรู้สึกและความคิดเห็นของนักศึกษาซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไว้วางใจ ผู้สอนควรเล่าเรื่องของตนเองที่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่สอน ทำให้สามารถเชื่อมโยงจากเนื้อหาไปสู่ประสบการณ์ที่ทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นและเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
5. มีอารมณ์ขัน ทำให้การเรียนการสอนในชั้นเรียนมีความสนุกสนาน ผู้เรียนมีความรู้สึกผ่อนคลาย
6. มีความคิดสร้างสรรค์ มีการสร้างสรรค์สื่อการสอนและรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการให้ความสนใจในบทเรียน
7. ยอมรับในความผิดพลาด ในกรณีที่มีความผิดพลาดใดๆ เกิดขึ้น ผู้สอนควรยอมรับในความผิดพลาดของตนและกล่าวขอโทษกับผู้เรียน
8. รู้จักให้อภัย การให้อภัยในความผิดพลาดของผู้เรียนจะไม่ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบุคคล
9. เคารพในสิทธิของผู้เรียน เช่น การรักษาความลับของผู้เรียน การพูดคุยเป็นการส่วนตัวกรณีที่ต้องการซักถามผู้เรียนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมและมีความเข้าใจในความรู้สึกของผู้เรียน
10. มีความคาดหวังสูง ผู้สอนควรมีมาตรฐานในการเรียนการสอนที่ค่อนข้างสูงและกระตุ้นให้ผู้เรียนทำให้ได้ดี

ที่สุด ยอมรับในความสามารถของผู้เรียน

11. มีความเมตตา สามารถให้การสนับสนุนผู้เรียนได้ในหลายๆ ทาง และชักนำผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จได้

12. มีความรู้สึกเป็นเจ้าของ ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียน มีลักษณะที่เป็นครอบครัว สร้างความกลมกลืน ประองคองกันภายในชั้นเรียน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าหน่วยงานควรมีนโยบายในการพัฒนา เสริมสร้างบุคลากรในตำแหน่งอาจารย์หรือผู้ช่วยสอน เช่น การจัดอบรม การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เพื่อเป็นการพัฒนาด้านคุณสมบัติและความสามารถของผู้สอน ที่สามารถสนับสนุนและกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนและสามารถสร้างบรรยากาศภายในห้องเรียนให้มีรูปแบบที่จะช่วยสนับสนุนและพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้งในด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective Domain) และ ทักษะพิสัย (Psycho-motor Domain) โดยจะต้องคำนึงถึงคุณลักษณะของผู้สอนในความคิดเห็นของนักศึกษาด้วย กล่าวคือ การพัฒนาคุณลักษณะของผู้สอน ไม่เพียงแต่จะพัฒนาในด้านความสามารถในการสอนในเนื้อหาทางวิชาการหรือวิชาชีพเท่านั้น แต่จะต้องพัฒนาในด้านการสร้างความรู้สึกรับประกันและมั่นคงทางจิตใจให้กับผู้เรียนควบคู่กันไปด้วย รวมไปถึงการพัฒนาในด้านการสอดแทรกกระบวนการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม มีความรับผิดชอบ และเห็นแก่ประโยชน์ของสังคมเป็นหลัก นอกจากนี้ ควรมีการพัฒนาในด้านการเป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องจรรยาบรรณคุณธรรมและจริยธรรมในวิชาชีพ ซึ่งจะช่วยให้พันธกิจหลักในด้านการผลิตบัณฑิตของคณะสัตวแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลหรือมหาวิทยาลัยอื่นๆ มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จึงมีแนวโน้มว่าผลการวิจัยดังกล่าวมีความโน้มเอียงไปยังนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มากกว่าชั้นปีอื่นๆ ดังนั้น ทางคณะสัตวแพทยศาสตร์ จึงสามารถเตรียมความพร้อมของกระบวนการเรียนการสอนและการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษาได้ก่อนที่นักศึกษาจะขึ้นชั้นปีที่สูงขึ้น ซึ่งจะเป็นการเริ่มต้นกระบวนการเรียนการสอนที่มีคุณภาพได้ทันทั่วทั้งมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กานต์สุดา มาฆะศิริานนท์ (2541). ครูยุคใหม่ คิดใหม่ ทำใหม่. โดยวิกกีเวลล์ The Eleven Commandments of Good Teaching. กรุงเทพฯ: เบรินเน็ต.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ (2543). ครูกับการศึกษา. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์. 1(3): 22-29.
- กัลยาณี สนธิสุวรรณ (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคลิกภาพ กับผลการปฏิบัติงานของพนักงานกลุ่มธุรกิจโทรคมนาคม เครือเจริญโภคภัณฑ์. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธัญญาภรณ์ สมบูรณ์ (2548). คุณลักษณะของครูที่ดีตามความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนเอกชน ระดับประถมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- ธีรศักดิ์ นาคทรพร (2542). ความเป็นครู. กูเกิ้ล : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- ประไพ สิทธิเลิศ (2542). ความเป็นครู. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- ปานวาด ปรียานนท์ (2548). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาชาย มหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน. นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. จำนวน 254 หน้า
- วิเรืองรอง รัตนวิไลสกุล (2545). การศึกษาลักษณะครูพึงประสงค์ของนักศึกษาและอาจารย์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. วารสารวิจัยและพัฒนา มจร. 25(2) : 149-165.
- กระทรวงศึกษาธิการ (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สถิต วงศ์สวรรค์ (2540). การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์รวมสาส์น.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4 (ฉบับปรับปรุงแก้ไข). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- หทัยกาญจน์ ผุฒวัฒน์ (2546). การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียน : การศึกษารายกรณีและแนวทางในการช่วยเหลือ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Ba B., Duncan B.S., Felkey H.W., Jungnickle P.W., Perry K.J., and Taylor C. (2004). The Culture: An Institution ñ wide approach to Instilling Professional Values. *American Journal of Pharmaceutical Education*, 22. 68.
- Chen J., and Tsui-Fang L. (2008). Class Attendance and Exam Performance : A Randomized Experiment. *Journal of Economic Education*, 39(3). 213-227.
- Clump M.A., Bauer H., and Alex W. (2003). To Attend or not attend: is that a good Question?. *Journal of Instructional Psychology*, 307.
- Credeí M., Roch S.G., Kieszynka U.M. (2010). Class Attendance in College: A Meta-Analytic Review of the Relationship of Class Attendance with Grades and Student Characteristics. *Review of Educational Research*, 80.272.
- Darling-Hammond L. (1999). *Teacher Quality and Student Achievement: A Review of State Policy Evidence*. Center for Study of teaching and Policy.
- Devadoss S., and Foltz J. (1996). Evaluation of Factors Influencing Student Class Attendance and Performance. *American Journal of Agriculture Economics*, 78(3). 499-507.
- Fjortoft N. (2005). Students' Motivations for Class Attendance. *American Journal of Pharmaceutical Education*, 69(1). Article 15.
- Friedel J., Marachi R., and Midgley C. (2002). "Stop Embarrassing me!" Relations among Student Perceptions of Teachers, Classroom Goals, and Maladaptive Behaviors. Present at the Annual meeting of the American Educational Research Association, April 2002, New Orleans, L.A.
- Guthrie J.T., and Wigfield A. (2000). Engagement and Motivation in Reading, In M.L. Kamil, P.B. Mosenthal, P.D. Pearson, & R. Barr (Eds.), *Handbook of Reading Research*, 3. 403-422.
- Moore R. (2006). Class Attendance: How Students' Attitudes about Attendance Related to their Academic Performance in Introductory Science Classed. *Research & Teaching in Development Education*, 23(1). 19-33.
- Rocca K.A. (2004). College Student Attendance : Impact of Instructor Immediacy and Verbal Aggression. *Communicational Education*, 53(2).
- Romer D. (1993). Do Students Go to Class? Should They? *Journal of Economic Perspective*, 7(3). 167-174.
- Sleigh M., and Ritzer D. (2001). Encouraging Student Attendance. *Observer*, 14(9).
- Steer R.M., (1991). *Introduction to Organizational Behavior*. 4th New York: Harper Collins Publishers.
- Thomson S., Greer J.G., and Greer, B.B. (2004) Highly Qualified Successful Teaching: Characteristics Every Teacher should Posses. *Proc. of the University of Memphis meeting. Essays in Education*, 10(3) pp. 9
- Weiner B. (1972a). Attribution theory, Achievement Motivation, and the Educational Process. *Review of Educational Research*, 42(2). 203-215.
- Yakovlev P., and Kinney L. (2008). Additional on the Effect of Class Attendance on Academic Performance. *Atlantic Economic Journal*, JEL A20 C12., 36. 493-494.